

несе той стария кафтанъ²⁾ съ огърле, изнесе си възглавници, подложи пръсно, напоено съ приятна мирисъ, сѣно, и се нагани да легне. Ала още не бѣ сложилъ глава, и ненадѣйно чува — нѣщо потропва на покрива. Гледа Корнѣй и почервенява отъ гнѣвъ:

— „Почакай ти, клетнице! Свила пѣкъ и гнѣздо. Азъ тебе бърже ще те отуча!“...

Отива въ избата, сменя отъ стѣната пушката, напълня я съ барутъ, запръга я, и вече мѣри въ щърка, ... но се опомня. Ако грѣмне — ще запали, може би, сламения покривъ и къщата ще изгори.

Той оставя пушката, хвърли на щърка съ остъръ камѣкъ и случи. Подскочи птицата въ въздуха, замаха съ крилѣ, послѣ згърчи едина си кракъ и кръвъ се показа по него. Вие се, бѣдниятъ щъркъ, на кръгъ надъ покрива, бои се да се спусне на него.

А тамъ отъ гнѣздото, протегнали своитѣ жълти клончета, пиленцата махатъ съ страхъ късичкитѣ си крилца, искатъ да излѣзатъ изъ гнѣздото и дрѣзгаво, не съ обикновенъ гласъ, пицятъ.

Подложи Корнѣй една стѣлба, покачи се на покрива, и, като се придържаше съ ржцѣ въ сламата, допѣлзѣ по колѣнѣ до върха на покрива, изправи се и започна да хвърля отъ гнѣздото малкитѣ щъркчета. Улови едно и удари главата му въ коминя. Пилецето падна съ прѣвитата глава на земята и плѣсна на завалинката.

Корнѣй запокити подиръ него още двѣ. Тѣ паднаха по голи коремчета на земята и се убиха — мъртви. Остана послѣдното. То дълбоко се заврѣ въ гнѣздото и тежко напери пухени хълбоци, като скри главата си подъ крилцето. Но Корнѣй докопа и него, улови съ дѣсната си ржка едното краче, а съ лѣвата другото, и го разкъса на двѣ. Едвамъ кръкна бѣдното пиленце и подгледна съ едното си синьо очице на Корнѣя.

А стария щъркъ се виеше надъ покрива и на нѣколко пѣти се спущаше близко-близко до Корнѣя, като да го молѣше да му пощади дѣчицата, и жално махаше и протѣгаше ранения си кракъ. Той като че говорѣше: „Спомни

за сърцето си, злий човѣче. Какво правишъ ти! Хайде, задоволи вече злобата си... Иди си, остави ми поне едното.“

Но Корнѣй не слушаше, и само когато разтури цѣлото гнѣздо и стѣпка съ кракъ всичко, което остана, само тогава той се опомни, отри кръвта отъ ржката си о дрѣхата и косата си и заслиза по стѣлбата. Слѣзе, заповѣда на Демяна да изхвърли избититѣ щъркчета, а самъ, безъ да се омие даже, легна на завалинката и се прострѣ.

— „Е, проклети! — сега вече не ми прѣчатъ!...“ — като да се оправдаваше самъ прѣдъ себе си, Корнѣй, извърна се на страна, подложи ржката си съ мокри още отъ кръвъ прѣсти подъ бузата си, и тежко засумтя. Заспа.

Дълго още се виеше надъ опустѣлото гнѣздо щъркѣтъ, спущаше се, буташе съ клонъ, съ кракъ, като че търсѣше нѣщо; слѣдъ това протѣгаше вратъ и внимателно се заслушваше, — да ли не се чуе писъкъ отъ малкитѣ. Ала нѣмаше вече щърклетата!...

Прѣдпазливо като се спусна по покрива, съ страхъ да не би да го забѣлѣжи лежащия на завалинката, щъркѣтъ се приближи къмъ самия край на стрѣхата и видѣ, какъ работникътъ Демянъ смяташе въ голѣмата яма обезобразенитѣ, съ размазани глави и разпукнати коремчета, мили дѣчица. Демянъ се сърдѣше, изкриво се обръщаше къмъ лежащия господарь и нѣколко пѣти погледа му се срѣщна съ погледа на стоящия на края на покрива и, като че плачущъ щъркъ.

— „Бѣденъ черноопашъ!“ — каза Демянъ. — Да ли за тия злодѣяния нѣма отговорность?“

Щъркѣтъ внезапно почувствува, като че нѣщо го подбутна въ гръдитѣ. — Има отговорность! — рѣши той за себе си и, като замахна силно крилѣ, вдигна се отъ покрива, полетѣ низко, за да не губи врѣме за подема въ висината, и спусна се като стрѣла къмъ близката ливада.

Ливадата, неотдавна окосена, изглеждаше гола и пуста, и само тукъ-тамъ се виждаха събрани купни сѣно, които закѣснѣлитѣ стопани още не бѣха успѣли да прѣкаратъ у дома си. Куповѣтъ мравуняци, които покри-

²⁾ Кафтанъ — единъ видъ горня дрѣха.